



Bufnița Minerva

Bufnița Minerva este ghidul acestei serii. Ea îi invită pe copii să reflecteze, să-și pună întrebări, să experimenteze și să gândească cu mintea lor.

Încă din Antichitate, bufnița este simbolul filozofiei. Ea este însoțitoarea zeiței înțelepciunii, pe care în mitologia greacă o cheamă Atena, iar în cea romană, Minerva.

De ce a continuat să existe acest simbol până astăzi? Pentru că exprimă două idei: reflecția trece dincolo de aparențe (noaptea le risipește), respectiv reflecția începe atunci când se încheie forfota zilei.



POVEȘTILE BUFNITEI
Éric-Emmanuel Schmitt

**URSUL
CARE VOIA SĂ FIE
FERICIT**

Ilustrații de Barbara Brun

Traducere din franceză
de Lidia Bodea





Gaston, un pui de urs, se odihnea la rădăcina unui stejar.
Stătea visător la umbra frunzișului, când auzi gălăgie deasupra lui:

- Bietul Bobby!
- Of, da, dragă, Bobby nu arată deloc bine!

Ursul ridică privirea și văzu două maimuțe care sporovăiau în copac.

- Bietul Bobby, nu-i deloc fericit!
- Nici n-a fost vreodată!

Una dintre maimuțe arată înspre maimuțoiul Bobby, ghemuit în vârful unui pietroi.

- Uită-te și tu, dragă... Slab, fără vlagă, nici să zâmbească nu poate.
- Măcar să se fi întrebat mai devreme ce e fericirea!







Ursul Gaston privi fix la maimuțoiul care stătea nemișcat, și se cutremură speriat.

– Tare n-aș vrea să ajung așa de trist ca el!

Le-ntrebă atunci pe cele două maimuțe:

– Doamnelor, ce e fericirea?

Jignite c-au fost întrerupte, maimuțele se cățără pe alte crengi.

Gaston se întrebă toată ziua:

„Ce e fericirea? Dacă n-o să aflu, mă tem că o s-ajung ca bietul Bobby!”

Se gândi toată noaptea, se gândi toată ziua de după, se gândi încă o noapte, fără să poată adormi.

După o săptămână, Gaston își pierduse pofta de mâncare, se scărpină de-i dădea sângele și începuse să slăbească.



